

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ПОЛТАВСЬКА ДЕРЖАВНА АГРАРНА АКАДЕМІЯ

МАТЕРІАЛИ
студентської наукової конференції

13 травня 2021 рік

Том I

Полтава

Редакційна колегія:

Аранчій В. І., ректор академії, кандидат економічних наук, професор.

Горб О. О., проректор з науково-педагогічної, наукової роботи, професор кафедри екології збалансованого природокористування та захисту довкілля, кандидат сільськогосподарських наук, доцент.

Галич О. А., декан факультету економіки та менеджменту, директор Навчально-наукового інституту економіки та бізнесу, професор кафедри інформаційних систем та технологій, кандидат економічних наук, професор.

Дорогань-Писаренко Л. О., декан факультету обліку та фінансів, професор кафедри економічної теорії та економічних досліджень, кандидат економічних наук, професор.

Дудніков І. А., декан інженерно-технологічного факультету, професор кафедри галузеве машинобудування, кандидат технічних наук, доцент.

Кулинич С. М., декан факультету ветеринарної медицини, професор кафедри хірургії та акушерства, доктор ветеринарних наук, професор.

Маренич М. М., декан факультету агротехнологій та екології, професор кафедри селекції, насінництва і генетики, кандидат сільськогосподарських наук, доцент.

Опара М. М., фахівець відділу з питань інтелектуальної власності, професор кафедри землеробства і агрохімії ім. В. І.Сазанова, кандидат сільськогосподарських наук, доцент.

Поліщук А. А., декан факультету технології виробництва та переробки продукції тваринництва, доктор сільськогосподарських наук, професор.

Чайка Т. О., начальник редакційно-видавничого відділу, кандидат економічних наук.

Відповідальність за зміст і редакцію матеріалів несуть автори та наукові керівники.

Матеріали студентської наукової конференції Полтавської державної аграрної академії, 13 травня 2021 р. Том І. – Полтава: РВВ ПДАА, 2021. –231 с.

© Полтавська державна аграрна академія (ПДАА)

ZB: der Betrieb - Unternehmen das Unternehmen, die Firma - Unternehmen, Firma; der Sekretär - Sekretär der Verwaltung - kaufmännischer Direktor; die Öffentlichkeitsarbeit - Öffentlichkeitsarbeit, Werbung und Öffentlichkeitsarbeit Publik Relations (PR) - Öffentlichkeitsarbeit; der Kaderleiter der Personalchef - Leiter Personal und mehr. Der Desinonisierungsprozess wurde durch folgende Indikatoren bestimmt:

- a) eine thematische Gruppe, zu der der Token gehört;
- b) die Art der Kommunikationssituation (offizielle oder informelle Sendung);
- c) Alter der Kommunikanten. Ein territorialer Faktor ist ebenfalls relevant.

Der Ersatz ostdeutscher Token durch ihre westdeutschen Kollegen erfolgte hauptsächlich im Bereich des offiziellen Wortschatzes, in der professionellen Kommunikation verschiedener Bereiche. In beiden Fällen wurden beide Varianten eliminiert, stattdessen wurden neue Namen geschaffen: Deutsche Reichsbahn und Deutsche Bundesbahn (Bahnname in der DDR und in Deutschland) Deutsche Bahn AG (abgekürzt als DB, Deutschland).

Das wissenschaftlich interessanteste ist das Studium lexikalischer Archaismen und Historismen in der Fiktion. Hier wird ein solches Vokabular mit stilistischem Unterricht als Mittel des Erhabenen (poetische, gehobene und gespreizte Lexik) oder umgekehrt als leise Sprache verwendet; schafft gezielt historische und nationale Farbe; dient als Mittel der Ironie oder Satire. Auf diese Weise wird die emotionale Funktion der Sprache erfüllt, die ihre Manifestation von Vielfalt, Buntheit, nicht standardisiertem Ausdruck des Denkens und maximaler Natürlichkeit erfordert. Deshalb enthalten Wörterbücher neben diachroner Markierung auch häufig Hinweise zur stilistischen Belastung von Archaismen (sintemal - "veraltend, noch scherzhaft"; Abhub - "gehoben, veraltend"; Kerker - "veraltend, emotional negativ"). Die Verwendung von Archaismen durch den Schriftsteller erfordert, dass er sich historisch bewusst ist, da die schlecht beratene Verwendung veralteter Vokabeln zu einem literarischen Fehler führen kann, der sich im Anachronismus manifestiert (ein Phänomen, wenn der Autor ein Vokabular verwendet, das für die von ihm beschriebene Zeit unangemessen ist).

Forschung auf diesem Gebiet ist in der modernen Linguistik nicht neu. Zu den Linguisten, die sich mit diesem Thema befasst haben, gehören V. Fleischer, Z. Gross, T. Schippan und andere. Ihre Verfeinerungen beschränken sich jedoch hauptsächlich auf eine kurze Liste möglicher Funktionen eines veralteten und historischen Vokabulars, das es in der Literatur ausführt. und die angegebenen Beispiele sind das Ergebnis einer Analyse einzelner Passagen aus klassischen Werken des späten 19. und frühen 20. Jahrhunderts.

Список використаних джерел

1. Fleischer W. Wortbildung der deutschen Gegenwartssprache. VEB Bibliographisches Institut Leipzig, 2007. 327 S.
2. Portjanikow V. A. Lexikologie der deutschen Gegenwartssprache. Нижний Новгород, 2001. 92 с.
3. Schippan T. Lexikologie der deutschen Gegenwartssprache. VEB Bibliographisches Institut Leipzig, 2010. 307 S.

ЗНАЧЕННЯ НАУКОВИХ ШКІЛ У ПРОЦЕСІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГО-

ТОВКИ ГЕНЕТИКІВ-СЕЛЕКЦІОНЕРІВ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

*Макаова Б. Є.,
здобувач вищої освіти ступеня доктора філософії
факультету агротехнологій та екології*

*Науковий керівник – Ільченко А. М.,
кандидат педагогічних наук, доцент*

Однією з провідних форм організації підготовки здобувачів вищої освіти за освітньо-науковими програмами ступеня доктора філософії була й залишається наукова школа. Адже саме наукові школи виступають осередками найбільшої концентрації творчої енергії й активного впливу на формування особистості майбутнього науковця, здатного до критичного аналізу, оцінки та синтезу нових та складних ідей, спроможного розуміти особливості дослідницької галузі, майстерно володіти методологією наукових досліджень, демонструвати вміння започатковувати, планувати та реалізовувати ґрунтовані наукові розвідки, які б сприяли технологічному, суспільному чи культурному поступу в суспільстві, дотримуючись принципів академічної доброчесності [4].

У сучасних умовах наука в Україні розвивається не лише в науково-дослідних інститутах, але й у закладах вищої освіти. Кожен такий заклад має колектив науковців і наукових лідерів, які провадять наукову діяльність у певному напрямі й створюють наукову школу.

Наукова школа – це особливий феномен, пов'язаний з іншими науково-соціальними об'єднаннями, такими як інститут, лабораторія, кафедра; це не лише адміністративні одиниці на факультетах і в наукових підрозділах закладів вищої освіти. Будучи ядром наукового співтовариства, вони відіграють особливу роль у формуванні висококваліфікованих спеціалістів для держави і суспільства.

Термін «наукова школа» багатозначний. Аналіз літературних джерел показав, що він тлумачиться, як:

- формальне об'єднання, науково-освітня організація різного статусу (університет, кафедра, факультет, науково-дослідний інститут, лабораторія);
- дослідницький (творчий) колектив, який не обов'язково має формальну приналежність до будь-якого структурного підрозділу університету чи науково-дослідного інституту;
- напрям у науці, що об'єднав інтереси групи дослідників [1, 3].

У той же час окремі вчені сходяться на думці, що наукова школа – це спільнота дослідників, інтегрованих навколо вченого-генератора ідей, який володіє особливими науковими і, що також важливо, людськими якостями. Такий учений об'єднує групу соратників й учнів, які поділяють його наукові ідеї, загальні теоретичні принципи та методологію дослідження. Як правило, всі ці дослідники спільно виконують певну дослідницьку програму, розроблену і запропоновану даним вченим або очолюваної ним групою дослідників. У ході виконання наукової програми конкретного колективу йде інтенсивний обмін ідеями,

думками та результатами. Отже, одночасно з рішенням певної наукової задачі вчені обмінюються науковою інформацією, підвищують свою кваліфікаційну ерудицію.

Наукова школа за своєю суттю є ефективна модель освіти, стратегічною метою якої визначено: формування, збереження та передача наукових знань через покоління [3]. Важливою функцією наукових шкіл є турбота про наукову зміну, підготовку докторів філософії і докторів наук. Учений-керівник і його колеги прагнуть сформувати з числа дослідників (студентів, аспірантів, докторантів) наукових, а багато в чому й світоглядних однодумців. Отже, наукова школа при визначному вченому – це інтелектуальна, емоційно-ціннісна, неформальна, відкрита спільність учених різних статусів, які розробляють під керівництвом науковця-лідера певну дослідницьку програму.

На базі вітчизняних закладів вищої освіти функціонують такі селекційно-генетичні наукові школи: Полтавська державна аграрна академія – з селекції зернових культур (засновники М. Чекалін та В. Тищенко); Харківський національний аграрний університет імені В. Докучаєва – з селекції та генетики сільськогосподарських культур (засновник В. Юр'єв); Уманський національний університет садівництва – з селекції, генетики та насінництва сільськогосподарських культур (засновник І. Чучмій); Національний університет біоресурсів і природокористування України – з селекції, насінництва польових та плодових культур (засновник М. Зеленський); школа академіка НАН та НААН України (засновник інституту агроєкології О. Созінов); Одеський державний аграрний університет – з селекції і насінництва (засновник В. Пильнєв); Білоцерківський національний аграрний університет – з селекції і насінництва картоплі та озимої пшениці (засновник М. Молоцький); Вінницький національний аграрний університет – з еколого-адаптивної селекції зернобобових культур (засновник В. Шерепітко); Львівський національний аграрний університет – з генетики, селекції і насінництва картоплі (засновник І. Нечипорчук); Херсонський державний аграрний університет – з селекції і генетики в рослинництві (засновник В. Базалій); селекції пшениці (засновник А. Орлюк); Сумський національний аграрний університет – із застосування і технологічних та селекційно-насінницьких засобів покращання виробництва для підвищення якості врожаю картоплі (засновник Н. Кожушко), предселекції та селекції картоплі (засновник А. Подгаєцький), виведення високоврожайних, скоростиглих сортів та гібридів соняшнику (засновник О. Жатов).

Дані науково-освітні школи покликані формувати майбутніх дослідників; доносити важливість експериментальної та наукової роботи. Їх діяльність дозволяє створювати певний напрям у науці, що виникає завдяки встановленню традицій, які охоплюють групу вчених і дослідницьких колективів.

Суттєвою ознакою селекційно-генетичних наукових шкіл при закладах вищої освіти є те, що в рамках школи одночасно вирішуються такі завдання: розробка та захист наукових ідей; комплексне та колективне виконання важливого завдання, недоступного для вирішення одним вченим і підготовка молодих вчених.

Таким чином, наукові школи у закладах вищої освіти відіграють важливу роль у педагогічному та науково-освітньому процесі, професійній та науковій підготовці вчених. Молоді науковці повинні з самого початку свого наукового шляху приєднатися до наукової школи, визначити і затвердити тему дисертаційного дослідження, проводити власне дослідження у взаємодії з іншими, більш досвідченими, науковцями. У результаті здобувачі вищої освіти ступеня доктора філософії зроблять вагомий внесок у діяльність наукової школи і одночасно будуть використовувати потенціал наукової школи для власного розвитку, самовдосконалення.

Список використаних джерел

1. Зербіно Д. Д. Наукова школа : лідер і учні (наукова концепція). Львів : Євросвіт, 2001. 208 с.
2. Грезнева О. Ю. Научные школы (педагогический аспект). М. : РАО, 2003. 69 с.
3. Надвинична Т. Розвиток наукових шкіл як соціальна проблематика. *Соціальні інститути*. № 3, 2003. С. 114-122.
4. Панич О. Підготовка науковців : практики і проблеми. *Освіта.UA. Реформа вищої освіти*. URL: <https://osvita.ua/vnz/reform/58758/>.

ОСОБЛИВОСТІ ВИВЧЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ У СФЕРІ МЕНЕДЖМЕНТУ

*Малашенко А. С.,
здобувач вищої освіти СВО «Бакалавр»
Навчально-наукового інституту економіки,
управління, права та інформаційних технологій*

*Науковий керівник – Красота О. Г.,
кандидат економічних наук, доцент*

Сфера економіки та менеджменту останніми роками інтенсивно розвивалися, а розширення зв'язків України із зарубіжними партнерами робить нагальною потребу у висококваліфікованих спеціалістах. Актуальною стає підготовка фахівців, які б володіли іноземною мовою та брали активну участь у діловому спілкуванні. Кваліфікований спеціаліст у сфері управління повинен володіти іноземною мовою в різних видах мовленнєвої діяльності в обсязі тематики, обумовленої професійними потребами; одержувати новітню фахову інформацію через іноземні джерела; користуватися усним монологічним та діалогічним мовленням у межах побутової, суспільно-політичної, загальноекономічної та фахової тематики.

Отже, метою навчання іноземної мови фахівців у галузі менеджменту є формування необхідної комунікативної спроможності у сферах професійного та